

Sassy Ring :: พันธะสุดแสบมัดหัวใจนายวายร้าย

บทนำ

กิจกรรมสานสัมพันธ์กีฬาระหว่างโรงเรียนในเครือพันธมิตร

ณ สนามบาส โรงเรียนมัธยมลูเซิน

ปึก!

ตึง!!

ปืด!!!!

เสียงนกหวีดดังลั่น หลังจากเกิดอุบัติเหตุนักกีฬาพุ่งชนกันขึ้นกลางสนาม เหตุเพราะแย่งขึ้นกันหล่อ เอ๊ย ไม่ใช่ มันเป็นอุบัติเหตุต่างหาก =_=; ผมยืนมองเจสโต้ที่ล้มตึงลงไปกองกับพื้นด้วยสายตาว้างเปล่า อะไรจะอ่อนแอขนาดนั้น! ชนนิดชนหน่อยทำเป็นสำออย อะไรว!!

อ่อ... เกือบลืมนะ ผมต้องแนะนำตัวสักหน่อยใช่ไหม?

...ก็ได้ ผมชื่อท็อฟฟี่เป็นพี่ชายฝาแฝดของพุตติง และผมก็มีเงาติดตามตัวที่ชื่อว่าโพซี่ เป็นน้องสาวของโพไซดอนซึ่งตอนนี้ได้ข่าวว่าหมอนั่นกำลังเก็บตัวตั้งวงดนตรีเป็นของตัวเองกับค่ายเพลงยักษ์ใหญ่อายการ์เดียนแองเจิ้ล ผมเองก็ไม่ได้อยากสนใจความเคลื่อนไหวของศัตรูเก่านักหรอก แต่เพราะน้องสาวของมัน โพซี่ ชอบเอาเรื่องพี่ชายตัวเองมายัดใส่หัวผมอยู่เรื่อย โดยที่ไม่ถามผมสักคำว่ายากฟังไหม!?

ก็ใช่จะเลวร้ายไปซะทีเดียวหรอก ผมถือคติที่ว่ารู้เขารู้เราเอาไว้ จะได้คอยสอดส่องหมอนั่นไปในตัวด้วย จะให้ผมวางใจได้อย่างไร ก็น้องสาวผมเป็นคู่หมั้นคู่หมายกับมันนี่นา

ห้วงน้องไว้อย!

“นี่แก! จงใจใช่ไหม?” เสียงเพื่อนร่วมทีมของหมอนั่นดังลั่น ผมรีบวิ่งไล่ตามกรีบไปมองทันที รีบจ้องมองผมด้วยแวตาสูดโกรธ หึๆ ผมอยากรู้กว่าอย่างมันจะทำอะไรผมได้

“ฉันก็แค่เล่นไปตามเกม” ผมยกไหล่ตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน สงสัยชะมัดว่าถ้าคนที่ถูกชนล้มไม่ใช่เจสโต้เพื่อนรักของมันล่ะก็ มันจะโกรธหน้าดำหน้าแดงได้แบบนี้ไหม?

“ท็อฟฟี่! แกอยากมีเรื่องกับพวกเราใช่ไหมอะ?” รีบยังไม่เลิกทำสายตาสาดไล่ผม

ผมจึงส่ายเขี้ยวกลับไป “แล้วแกมาตะคอกใส่หน้าฉันแบบนี้คิดว่าทำถูกแล้วหรือ”

มันจะเดือดร้อนอะไรนักหนา ขนาดเจ้าตัวยังไม่ไววายอะไรเลย ใช่แล้ว... มันผิดวิสัยมากที่คนอย่างเจสโต้จะนั่งนิ่งมองผมกับริททะเลาะกันแบบนี้ หรือว่าตอมปากเสียงของมันจะบอดไปตอนโดนชน =_=;

“หยุด! พวกนายล้มไปแล้วหรือไง ว่ากำลังแข่งกีฬากันอยู่ ท็อฟฟี่นายเองก็ทำเกินไปนะ ถึงจะเป็นอุบัติเหตุก็ควรจะขอโทษหน่อยสิ มารยาทนะมีไหม?”

ทันใดนั้นเองเสียงอันทรงพลังของน้องสาวผมก็ดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏตัวของเธอกกลางสนาม พุดดิ้งนางเอกตลอดกาลของพวกเขา THE PRINCE แต่เปรียบดั่งนางมารร้ายคอยดักคอผมตลอด โธ่เอ๊ย ยัยนี้ทำให้ความสนุกของผมหายไปใบัดดล!

ยังแอบคิดอยู่เลยว่าจะแก้งแหย่สองคนนี้อีกสักหน่อย เอะ! แต่แค่นี้ก็น่าจะพอแล้วละ ประเด็นที่เราเป็นเรื่องกัน... **ศัตรูเก่าของเจ้าชาย** คงกำลังแพร่สะบัดออกไปอย่างรวดเร็วแล้วในขณะนี้ หึๆ

“รีบขอโทษเจสโต้ซะทีออฟ!”

ยัยน้องสาวตัวดีหันมาออกคำสั่งผม ทำวางอำนาจต่อหน้าสาธารณชนแบบนี้ไม่ให้หน้ากันเลยสินะ!

“ไม่ต้อง ฉันไม่เป็นไร เราแข่งกันต่อเถอะ” เจสโต้ประคองร่างรวนๆ ของตัวเองขึ้นยืน ผมขมวดคิ้วเครียด... คนอย่างมันไม่น่ายอมอะไรง่ายๆ แบบนี้นี่หิ

“เจสโต้ นายไม่บาดเจ็บหรือ” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งทีละอ่ทะล้าเข้ามาในสนามหลังพุดดิ้งไม่นานเอ่ยขึ้น ท่าทางเป็นห่วงเป็นใยเจสโต้ถอนอกหน้าแบบนี้ มันช่างน่าสงสัยในความสัมพันธ์จริงๆ หิ...

“หือ... แบบนี้เอง นี่คงเป็นผู้สมัครเจ้าหญิงประจำทีมของนายสินะ”

สาวน้อยนั้นมองหน้าผมอย่างสงสัย หิ... ไม่ต้องสงสัยหรือสาวน้อย ความเคลื่อนไหวเกือบทุกอย่างภายในรั้วคลาเรจมันไม่มีวันคลาดสายตาตามๆ ของประธานนักเรียนแห่งเซนมารีนอย่างฉันคนนี้ไปได้หรอก (โพธิ์บอกแอะดิ?)

“เอะ! ที่ฉันไม่เอาเรื่องก็เพราะไม่อยากฟังคำพูดเสแสร้งของแก!” เจสโต้โพล่งความในใจออกมาซึ่งมันทำให้ผมปัดมาก!

“แกไอ้เจส!”

“ทีออฟพื้หยุดบ้าได้แล้ว!! เจสโต้ฉันต้องขอโทษนายแทนทีออฟพื้ด้วยนะ” พุดดิ้งรั้งข้อมือผมเอาไว้ เตือนไม่ให้พุ่งไปต่อหน้าไอ้เจสโต้จอมวางมาदनั้!

“ฉันไม่ได้โกรธเธอหิ ออกไปได้แล้วจะได้แข่งต่อสักที เธอด้วยพลับพลึง!” เจสโต้มันพูด

หน้อย... ผมกััดพันกรอดมองหน้ามันอย่างเจ็บใจก่อนที่กรรมการจะเข้ามาไกล่เกลี่ยและเชิญผู้ไม่เกี่ยวข้องออกไปจากสนามเพื่อดำเนินการแข่งต่อไป...

“แปลก!...”

เสียงน้องสาวของผมดังขึ้นหลังจากเก็บข้าวของเตรียมตัวย้ายสนามหลังแข่งขันบาสเกตบอลเสร็จ ผลการแข่งขันคือคลาเรจชนะ หิ... เจ็บใจโวย!!

“แปลกอะไร?”

“ก็ฉันนึกว่ายัยชีจะรีบแฉ้นมาที่สนามตอนนายมีเรื่องนะลิ” พุดดิ้งหมายถึงโพธิ์นะครับ

“ยัยนั้นจะมาทำไม?” ผมเลิกคิ้วถามทั้งที่รู้อยู่แก่ใจตัวเองอยู่แล้ว

“เฮา... ก็รักและห่วงนายมากขนาดนั้น” พุดดิ้งย้า

เรื่องของเธอก็คือว่า... โฟซีเป็นผู้หญิงที่คลั่งไคล้ผมมากถึงกับยอมขายความลับของโฟซีตอนพี่ชายตัวเองเพื่อช่วยผมดำเนินแผนการในการทำร้ายหมอนั่น และหลังจากนั้นก็เกาะติดผมหนีทำตัวเป็นผีบ้านผีเรือนไปเรื่อยเรื่อย วันดีคืนดีก็เกิดเขี้ยวขึ้นก็อยากจะสิงผมขึ้นมาแล้วผมจะทำยังไงล่ะ! อี้ย... ผวาชิบ! _-;;

“บ้ามากกว่า” ไซยัยนั่นนะบ้า! แล้วผมจะไปตกลงปลงใจกับผู้หญิงบ้าๆ ได้ไง ไซ้ไหม?

“แปลกอะ...”

“เลิกคิดมากได้แล้ว มีแข่งว่ายน้ำจะมาได้ไง” ผมไขข้อข้องใจ เพราะว่าพุดdingอาจลืมนะว่าโฟซีไม่ได้นั่งหายใจทั้งไปวันๆ เหมือนตัวเอง

“ไม่เกี่ยว ต่อให้ฟ้าจะถล่มดินจะทลาย ยัยนั่นก็ต้องมาถ้ารู้ว่านายมีเรื่อง”

ยัยบ้านั่นยอมจมน้ำตายอย่างมั่นใจในความเชื่อของตัวเอง

“หึ! คิดแบบนั้นหรือ?”

พุดdingพยักหน้าหงิกหงักอย่างครุ่นคิด ผมส่ายหน้าไปมาพาลงกระตุกยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก...

‘จะมาได้ยังไง ปานนี้คงมีคนดูแลไปแล้วละ’

ตอนที่ 1

“ซี! ซี! ซี!”

“หือ...” ฉันเงยหน้าขึ้นจากเรียนวิชาชาวเนี่ยนของตัวเอง (กำลังบริหารร่างกายก่อนลงแข่งว่ายน้ำ) ได้ยินเสียงเรียกชื่อดังโหวกเหวกมาจากทางเข้าสระ

“แยะแล้วละ” อินอินหน้าตาตื่นวิ่งมาเกาะแขนฉัน ยัยนี้เป็นเพื่อนที่ฉันสนิทมากที่สุดในโรงเรียน แต่ว่าดันอยู่คนละห้องซะงั้น -O- ไม่แปลกหรอก เพราะฉันมันไม่ชอบอะไรตายตัว เพื่อนสนิทไม่จำเป็นต้องเป็นเพื่อนร่วมห้องเสมอไป สำหรับคำถามที่ว่าทำไมถึงสนิทกันได้นั้น ตอบให้ก็ได้ เพราะฉันนะโด่งดังมาตั้งแต่สมัยม.ต้นแล้ว สาเหตุก็เพราะพี่ชายฉันเป็น THE PRINCE ของคลาสเรจ ทำให้ฉันรู้จักคนมากมาย แล้วยัยอินอินก็เป็นคนที่ฉันรู้สึกถูกชะตาและสามารถคุยได้รู้เรื่องมากที่สุดเท่าที่เคยมีเพื่อนมา

อ้อ! คุณชื่ออะไรไหมล่ะ? อินอินเป็นลูกพี่ลูกน้องที่อาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกับรุ่นพี่มินมินไง ^^

“มีอะไรอินอิน”

“รุ่นพี่ที่ออฟฟี่...”

“พี่ที่ออฟฟี่เป็นอะไร” ฉันเบิกตาโตเมื่อได้ยินชื่อผู้ชายคนนั้น ที่ออฟฟี่คือผู้ชายที่ฉันเฝฝจนถึง และถูกวางตัวให้เป็นเจ้าบ่าวของฉันในอนาคต ใครเป็นคนกำหนดงั้นหรือ ก็ฉันนี่ไง ^O^

“กะ... โอ้ยเหนื่อย! แอ็ก! นี่ฉันรีบวิ่งมาบอกเธอจากขอบสนามเลยนะเนี่ย แอ็กๆ ...”

เออ... สารภาพเลยไหม? ว่าฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย! เล่นพุดไปหอบไปแบบนี่ รีบๆ บอกมาละ ฉันอยากรู้ใจจะขาดอยู่แล้ว! >_<

“ยัยอินนิน! เอาให้มันรู้เรื่องหน่อยดิ พี่ท็อฟพี่เป็นอะไร?” ฉันทึ่งตาใส่ยัยนั้นอย่างโมโหแกมอยากรู้จนใจสั่น เรื่องของผู้ชายคนนั้นทุกคนเลยนะ ฉันจะสงบจิตสงบใจได้ยังไง! -O-

“วะรุ่นพี่...” ยัง... มันยังไม่หายเหนื่อย =_=; “พี่ท็อฟพี่... ทะเลาะกับเจ้าชายที่สนามบาส!!”

“-O-“

“โพซึ้นนั้นแกจะไปไหน?”

“ไปสนามบาสนะสิ!” ฉันหันไปตอบยัยอินนินก่อนจะรีบแจ้นออกจากสระว่ายน้ำอย่างไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ไม่แคร์ด้วยว่าอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงฉันจะต้องลงแข่งว่ายน้ำ อ้ากกกกเรื่องของว่าที่สามีต้องมาเป็นอันดับหนึ่งใส่เกียร์มาโลดคด >O<

ป๊บบบบบบบบ!!

เอี้ยดดดดดด!!

“ว๊าย!!!! >O<”

โครม!!!!

ระหว่างที่ฉันกำลังเร่งรีบไปที่สนามบาสหน้าตาตื่น ก็มีรถเต๋าคันหนึ่งแล่นเข้ามาปาดหน้า ทำให้ฉันตกใจกระโดดหลบหลบหลัดเข้าพาดกับริมฟุตบอลเต็มรัก ฮือๆ รู้สึกสั่นสะเทือนไปทั้งขาเลย

“อ๊วย~” มันเจ็บแปลบ! ฉันแทบจะเดินไม่ไหวตอนที่พุงตัวเองลุกขึ้นและกำลังจะออกวิ่งไปต่ออย่างไม่ใส่ใจอะไรรอบข้าง ไม่สนเลยว่ารถเต๋าคันนั้นจะรู้สึกผิดหรือชนแล้วชิง เพราะสิ่งเดียวที่อยู่ในหัวฉันตอนนี้ก็คือท็อฟพี่คนเดียวเท่านั้น!

ท็อฟพี่ >O< รอหน่อยนะ ฉันกำลังจะไปหานายแล้วววว

“เฮ้ๆๆๆ”

เสียงอะไรนะ... ช่างมันไม่สนใจ =_=;

“นี่!!”

“ว๊าย! กร๊ิด!! TOT” ฉันร้องเสียงหลงเมื่อจู่ๆ ก็ถูกดึงแขนจากด้านหลัง มีใครบางคนต้องการหยุดฉันเอาไว้ ละและหมอนั้นมันก็... กะกอดฉันเอาไว้ กร๊ิดดดดดด มันเป็นครายยย~ TOT

>_O ฉันค่อยๆ ปรือตาสองหน้ามันอย่างหวาดระแวง ก่อนจะรีบดันหน้าอกหมอนั้นออกห่างเมื่อรู้ว่ามันยื่นหน้าตัวเองเข้ามาใกล้กับหน้างามๆ ของฉันมากเกินไปแล้ว

“นะนายเป็นใครนะ! ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ!”

“แน่ใจนะว่าเขาไม่เป็นไร?” เขาถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง แวตาสีนิลลึกลับไหวระริกเหมือนกับว่าได้ค้นพบสิ่งล้ำค่าบางอย่าง ตะแต่ว่า... มันจะมาค้นพบอะไรกับบอบหน้าของฉันกันล่ะ รีบๆ ถอนสายตาลึกซึ้งของนายออกไปจากฉันได้แล้ว!

“ฉันไม่เป็นไร แต่กำลังจะเป็นลมเพราะนาย >_<”

“...???”

มันขมวดคิ้วสงสัยในคำพูดของฉัน แต่ก็ยังหน้าด้านประคองกอดฉันต่อไป ฮืม!!! รู้จักโพชั่นน้อยไปซะแล้ว...

“แหะ! ฉันจะเป็นลมเพราะกลืนปากเน่าๆ ของนายนั่นแหละ!!”

“=_=^” หมอนั่นเส้นขมับปูดก่อนจะรีบปล่อยตัวฉันแล้วผละออกห่างไปถึงสามก้าว ฮ่าๆ เห็นหน้าเขาคอนนี่ใหม่? อูะฮ่าๆ ยิ่งกว่าอายซะอีก ดูสิๆ แดงเถิกเลย คงวางหน้าวางตาไม่ถูกละสิ เอ... จะว่าไปแล้วก็หล่อใช้ได้เลยนะเนี่ย ผิวขาวอมชมพูแบบคุณชายผู้ได้รับการเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี ทรงผมซอยสั้นย้อมสีน้ำตาลแดงอย่างมีสไตล์ ใส่ต่างหูรูปไม้กางเขนข้างหัวกระโหลกข้าง คิดว่าเท่ตายละ -_-; ฮืม... นัยน์ตาเรียวรีคมกริบ จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางเฉียบ... แถมยังสูงอีกต่างหาก โสภกกก พอยืนพินิจพิจารณาดูดีๆ แล้วนายมันก็หล่อขึ้นเทพเลยนี่นา ^.^ อ้ากกก คำเดาพุ่งกระชูด!!

“โอ้หล่อขึ้นเทพรีบเปลี่ยนสีหน้ากลับมาเป็นปกติ แต่ฉันว่าคงทำใจยากนิดนึงนะ ฮ่าๆ

“เธอเจ็บตรงไหนหรือเปล่า?”

“อ้อ... นายเป็นคนขับรถเต่าเมื่อไหร่หรือ?”

“ใช่ ขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไร ฉันไม่ติดใจหรอกไปก่อนนะ รีบ!” ฉันบอกก่อนจะรีบหันหลังให้เขา แต่ยังไม่ได้ออกเดินเสียงของหมอนั่นก็ดังขึ้นมาซะก่อน

“เดี๋ยวลี แต่เขาเธอแตกไม่ใช่หรือ? บวมด้วย!”

ฉันกลอกตาไปมาอย่างรำคาญ “ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่... ๊ว๊าย! จะทำอะไรของนายนะ ปล่อยนะ! ปล่อยๆ ปล่อยฉันละ!! TOT”

ฉันถูกไอ้หมอนั่นลากตัวมาที่รถเต่าอย่างไม่เต็มใจ มันใช้กำลังเยอะเข้าว่าบังคับขู่เข็ญฉัน (-_-; อันหลังคงไม่ใช่) มาขึ้นรถเต่าแล้วบิดประตูใส่หน้าดังบีก!! แงๆ ถ้าไม่ติดตรงที่ว่าฉันเจ็บขานะ คงได้เตะไอ้บ้าเผด็จการเอาแต่ใจนี่หงายท้องร้องเเองไปนานแล้ว!!!

“นี่นายทำแบบนี้มันหมายความว่ายังไงอะ!” ฉันหันไปตวาดใส่หมอนั่นเสียงสูงอย่างไม่พอใจ จู๊ๆ มาลากฉันขึ้นรถแบบนี้ได้ยังไง ใครที่ไหนก็ไม่รู้ คิดไม่ชื่อกับฉันหรือเปล่าเนี่ย!? ๊ว๊าย! หรือว่าหมอนี่มันจะเป็นพวกโรคจิต กวีตๆๆๆๆ ฉันจะต้องสู้ ฉันจะต้อง... แวก แล้วฉันก็แอบเหลือบเห็นไม้เบสบอลที่เบาะหลังจึงรีบหันไปคว้ามันมาทันทีก่อนที่ไอ้บ้านั่นจะได้ออกรถขับพาฉันไปทำเรื่องมีดีมีร้าย!!

“อะเฮ้ย! =O= ทำอะไรของเธอเนี่ย” หมอนั่นยกมือขึ้นกั้นหน้าหล่อๆ ของตัวเองจากไม้เบสบอลที่ฉันจ้วงชู

“บอกฉันมานะ นายคิดจะทำอะไรอะ!”

“ทำอะไร? ฉันแค่จะพาเธอไปหาหมอ”

“หะ? หาหมอ? O_O”

“ใช่ ^.^”

บรีนนนนนน

“แว๊กกกก~ นี่นายใครบอกให้ออกรถหา!!”

มันหันมามิ้ม้วนให้ฉันก่อนจะใช้มือซ้ายแย่งไม้เบสบอลไปอย่างชำนาญแล้วเหวี่ยงทิ้งออกนอกกรอบอย่าง
กับของไร้ค่า

“-O-“ ฉันอ้าปากเหวอ มันแพงไม่ใช่หรอนั้น!!!

“^^ บ๊องกันไว้ก่อน”

“นี่นายทำแบบนี้ทำไม จอตรงหน้าฉันจะลง”

“ไม่จอตรงหน้าฉันเป็นคนทำให้เธอเจ็บ ฉันก็ต้องรับผิดชอบสิ”

“ไม่เอา! ฉันไม่ต้องการ นายจอตรงเดี๋ยวนี้”

“ไม่ ^_^” มันยิ่งอย่างไม่สะทกสะท้าน หน้อยๆๆๆๆ

ไม่ว่าฉันจะพูดอะไรหมอนั้นก็ไม่ยอมจอตรง หัวแข็งและก็ดื้อเอามากๆ ดื้อจนฉันอยากจะเอาไม้
เบสบอลอันนั้นฟาดให้หัวเบะไปเลย ชิบะ ถ้ารู้แบบนี้ฟาดมันซะตั้งแต่ตอนนั้นก็คงจะดีหรอก!!

สุดท้ายฉันก็ต้องมาเสียเวลาทำแผลอยู่ที่คลินิกแห่งหนึ่งอย่างเจ็บใจ

“จะให้ดีควรจะไปโรงพยาบาลให้หมอเอกซเรย์ดีกว่านะเผื่อจะมีกระดูกแตก” เสียงคุณหมอแนะนำ
อย่างใจดี

“^^ ได้ค่ะ แล้วหนูจะหาโอกาสแวะไปค่ะ”

“ครับ”

“อ้าวเสร็จแล้วเหรอ?” หมอนั้นลุกขึ้นจากเก้าอี้ปรีมาประคองแขนซ้ายของฉันอย่างออกนอกหน้า ใคร
ขอร้องไม่ทราบ!? =_= ฉันรีบสะบัดมือเขาออกอย่างหงุดหงิด

“ไม่ต้องมาเกาะเกาะเลยนะ เพราะนายทำให้ฉันพลาดเรื่องสำคัญไป”

“เห... แต่เธอบาดเจ็บนะ กระดูกไม่ได้หักใช่ไหม?” หมอนั้นเฉย

“ซี... ต่อให้กระดูกหักฉันก็ไม่เสียใจหรอก”

“...???”

“ช่างเถอะ พุดไปนายก็ไม่เข้าใจอยู่ดี”

“จะรีบไปหาแฟนเหรอ?” เสียงห้วนๆ แบบประชดของเขาดังขึ้น ทำให้ฉันต้องหันขวับไปมองหน้าก่อน
จะพ่นลมหายใจพริตอย่างกรุณา

“เฮอะ!! มันก็ไม่เกี่ยวกับนายหิ!” ฉันเซิดหน้าแล้วเดินมาที่เคาน์เตอร์เพื่อรับยา

“เฮ้ๆ เมื่อกี้ฉันขอโทษ ฉันมีธุระ...”

“...” ฉันไม่สนใจเขา หลังจากรับยาเสร็จก็เดินกะเผลกออกมาเจอแท็กซี่ที่ข้างถนน

“ไปรถฉันเถอะน่า เดี่ยวฉันไปส่งบ้าน” หมอนี่มันยังคงตามรั้งความฉันไม่เลิก เซ็งไว้ยัยย โทษศัพท์ก็ไม่ได้เอามา ดินะที่ฉันสวมชุดลำลองทับชุดว่ายน้ำข้างใน ไม่งั้นได้งามหน้าแน่ๆ ใส่ชุดว่ายน้ำสุดเปรี้ยวมาเข้าคลินิกอีก! =_=

“ไม่เอา ไม่ต้องมายุ่งได้ไหม นายอยากกลับก็กลับไปคนเดียวสิ ไม่ต้องรู้สึกผิดอะไรทั้งนั้นโอเค!”

“ไม่โอเค!”

“...!!” คิดจะเล่นสงครามประสาทกับฉันใช่ไหม

“นี่ไม่เอาน่า เธอชื่อโพธิ์ใช่ไหม? เอ่อ... พอดีฉันรู้จักเพราะเธอเป็นน้องสาวของโพธิ์ตอนนะ”

“แล้วไง?”

“ฉันไม่ได้ประสงค์ร้ายกับเธอเลยนะโพธิ์ ฉันก็แค่อยากรับผิดชอบที่ทำให้เธอบาดเจ็บ แล้วนี่ท่าทางเธอเองก็มีแข่งกีฬาด้วยไม่ใช่หรือ?” หมอนี่มองสำรวจฉันอย่างน่าอาย มันจะมองทำไมวะคะ!

“ใช่ เพราะว่าคุณขับรถไม่ดูตาม้าตาเรือก็เลยทำให้ฉันอดแข่งว่ายน้ำ สำนักผิดซะด้วย!!” และก็อดไปดูจอท็อฟี่ แงๆ อันนี้สำคัญละโคตร!! T^T

“แต่เธอเดินชะงักกลางถนนเลยนะ”

“นี่นาย!”

“คร้าบๆ ฉันผิดเอง เธอเป็นว่าให้ฉันเลี้ยงไอติมเธอแล้วพาไปส่งบ้านใช่ไหม? เราจะได้ไม่ต้องติดค้างอะไรกันไง”

“...”

“ไม่ดีเหรอ?”

“อืม... ก็ได้!”

ฉันคิดว่าคงจะกลับไปแข่งว่ายน้ำต่อไม่ได้อีกแล้ว ส่วนเรื่องที่หมอนี่พูดก็มีเหตุผลพอรับได้ เพราะฉันเองก็ไม่ได้อยากจะติดค้างใครหรือให้ใครติดค้างทั้งนั้น ก็เลยตัดสินใจไปกับหมอนี่ทั้งที่ยังไม่รู้จักชื่อมันด้วยซ้ำ ช่างเถอะ... ยังไงก็ไม่น่าจะเป็นคนเลวหรอก อุดสำหรับพามาหาหมอบบนี้ ก็ปฏิเสธข้อที่ว่าจะมาทำมีดีมีร้ายฉันทิ้งไปได้เลย!!!

หลังจากนั้นฉันก็รู้ชื่อของเขา หมอนี่ชื่อว่า เรียว เป็นนักเรียนม. 6 ของโรงเรียนมัธยมลูเซน

เอ่อ... ทำไมวันนี้มันถึงได้ช่วยแบบนี้ละ เหนื่อยซะมด ค็นนั้นฉันพยายามกดโทร.หาท็อฟี่ทั้งคืนแต่เขาก็ไม่ยอมรับสายฉันเลย ยุ่งอยู่หรือเปล่านะ รู้ไหมว่าฉันเป็นห่วงมากแค่ไหน หวังว่าเรื่องที่ทะเลาะกันกับรุ่นพี่เจตได้และวิกิงไม่ได้ใหญ่โตถึงขั้นเลือดสาดหรอกนะ เอ้อๆๆๆ